

Szonettek (18-23.)

[ShakespeareLátó - 2014. április]

18.

Talán egy nyári naphoz mérjelek?
Te szebb vagy annál, s nem olyan heves:
Szél szagatja a gyöngye rügyeket,
s a nyár szabott ideje oly kevés;
néha perzsel az ég forró szeme,
míg máskor arany arca elborul;
szép hanyatlás a szépség végzete –
törvény vagy önkény szerint díszbe hull.
De örök nyarad hervadatlan áll,
a szépségtől nem válik meg soha,
és árnyak közé sem ránt a halál:
öröklétbe olt verseim sora.
Amíg a száj szól, amíg lát a szem,
ez itt él, tehát nem halsz meg te sem.

19.

Falánk Idő! Oroszlánkörmöt csorbíts,
a földdel édesfaiat falasd,
vad tigris fényes fogait kifordítsd,
élve égesd a főnixmadarat,
hozz szikrázó vagy sötét évszakot –
mohó idő, felőlem hozd-vigyed,
a világ minden kincsét megkapod,
csak egyetlen bünt tiltok meg neked:
szerelmem arcát ne rútítsa órád,
antik pennáddal ne jelöld meg őt,
vad futásodban ne keríts sort őrá,
hagyd meg mintának a jövő előtt.
De bárhogy őrzöngsz, vén Idő – szerelmem
örökké ifjan élni fog: a versben.

20.

A Természet nő-finomságot festett
arcodra, úr-úrnője vágyaimnak,
a szíved is lágy, mégsem olyan feslett,
mint amit bármilyen változás megingat.
Szemed fényesebb, a nézése hívebb,
és megaranyoz mindent, mire nézel,
minden arcszínnek parancsol a színed,
férfiszemet lopsz, nő-lelket igézel.
Nőnek szánt előbb az anyatermészet,
de miközben gyúrt, elkezdett szeretni,
s egy toldalékkal tőlem elvett téged:
egy olyat adott, mely számomra semmi.
De ha már így a nők kezére adtak –
enyém szerelmed, ők használjanak csak.

21.

Az én múzsám az nem olyan, akit
festett szépség is versre ingerel,
ki lehozza az ég csillagait,
és minden széppel szépét lepi el,
és parttalanul összepárosít
napot, holdat és kincseket vele,
április gyöngye-friss virágait,
s mit borít a nagy egyetem ege.

Hűen írok, mert hűséges vagyok,
de ő éppoly szép, higgyetek nekem,
mint más, kit anya szült, bár nem ragyog
akár az arany gyertyák az egen.
Mondjon, ki ennél többet tud, de én nem:
én nem árulom – nincs mért túldicsémem.

22.

Hogy öregszem, tükröm hiába szól,
míg te magad vagy még az ifjúság,
de ha arcod az idő szántja föl,
a halál végzi napjaim sorát.
Hisz a szépség, mit viselsz, voltaképp
pompás ruhaként fedi szívemet:
a szíved enyém, a szívem tiéd –
hogy lehetnék hát nálad öregebb?
Ó, kedves, értem vigyázz úgy magadra,
mint én vigyázok rám a kedvedért,
mert úgy hordozom szíved, mint a dajka
vigyázza minden széltől kisdédét.
Ha elveszíted, ne kérd szívedet:
nekem adtad, hogy vissza sose vedd.

23.

Mint rossz színész, mikor a színpadon
féltében elfelejti szerepét,
vagy az őrjöngő, mikor acsarog,
és vad dühe elgyöngíti szívét,
féltemben bízva magam is felejttem
a szép szerelmi szertartásokat,
ereje teljén gyöngül a szerelmem,
s magába roskad önsúlya alatt.
Ó, hadd legyen ez írás követem,
néma hírnök a szóló szív helyett:
szerelmet kér, sőt, többet követel –
többet, mint szóval mondani lehet.
Ó, nézz néma, szerelmes betűkre:
szemmel hallj – ez a szerelem trükkje.

SZABÓ T. ANNA fordításai

Kategória: ShakespeareLátó
Denumire autor: William Shakespeare

Látó Szépirodalmi Folyóirat